

[Per Hækkerup.]

knytning til lovforslaget er skitseret nogen anden økonomisk politik, der måske kunne opretholde de heldbringende virkninger, som stabiliseringslånet har haft for visse dele af vor økonomi. Det er altså et rent negativt forslag, oppositionen i dag møder frem med. Jeg lagde godt mærke til, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen i dag sagde, at man var villig til at drøfte en deponeringsordning kombineret med en forøget liberalisering. Jeg ville være morderlig interesseret i, om det ærede medlem, 10 måneder efter at man første gang fremsatte denne tanke, ville røbe lidt for os om, hvad den gik ud på. Dengang fik det ærede medlem stillet eksperter til rådighed fra finansministeriet, der skulle udarbejde forslag, og efter hvad jeg forstod, blev der stillet en plan eller skitse op, men det var ikke muligt for os i udvalget eller her i salen at få besked om, hvad man egentlig ønskede, hvor stor denne deponeringsordning skulle være, hvilke varer den skulle omfatte, i hvor lang tid deponeringen skulle foregå, og hvilke virkninger man forestillede sig den ville have for vor import og vor almindelige forsyningsituation.

Hvis det ærede medlem nu vil være villig til at røbe hemmeligheden fra for 10 måneder siden, tror jeg, at mange andre end jeg vil være interesseret i at få at vide, hvad det egentlig var for en politik, det ærede medlems parti og det konservative folkeparti sagde de havde. Besked om det kunne vi ikke få dengang, og jeg tvivler også om, at vi kan få besked derom i dag.

Dernæst vil jeg gerne understrege, at det forekommer mig uheldigt, at man her i dag kun beskæftiger sig med spørgsmålet om stabiliseringslånet, d. v. s. spørgsmålet om byrden for den del af befolkningen, hvis indkomst ligger under de respektive 12 000 kr. og 14 000 kr. skattepligtig indkomst, mens hele den del af lovgivningen, der blev gennemført samtidig, og som væltede byrder over på hele befolkningen, overhovedet

ikke er taget med i forslaget om nu at standse lovgivningen. Der er derved opstået en slagside, som jeg synes er uheldig, en slagside, der i social henseende ikke virker særlig tiltalende. Den omstændighed, at man ikke møder med konkrete modforslag, at man kun foreslår at ophæve den eksisterende lovgivning på et begrænset område, synes jeg viser os, hvor overordentlig svagt oppositionen står, når den fører spørgsmålet om stabiliseringslånet frem igen.

Må jeg have lov til at gribe tilbage til debatten i 1951 og ganske kort citere venstres daværende ordfører, det ærede medlem hr. Øllgaard. Jeg synes, han ramte ganske udmærket det synspunkt, jeg ser ligger bag ved venstres og de konservatives forslag i dag. Han sagde — Folketings-tidende 1951-52, sp. 1510 —:

„ . . . og det er lige så klart at under de omstændigheder“ — hvor man altså stillede forslag om ophævelse af den bundne opsparing — „er der et rigt marked for gold kritik af det, der er gennemført, uden at man virkelig har noget andet at sætte i stedet.“

Det er lige præcis den situation, vi har i dag, det ærede medlem hr. Øllgaard så fortrinligt har karakteriseret. Jeg lyttede med opmærksomhed til det ærede medlem hr. Axel Kristensens bemærkninger, hvor han gav udtryk for sin interesse for beskæftigelsen. Det er et spørgsmål, som i allerhøjeste grad interesserer mit parti, og hvis vi under et kommende udvalgsarbejde kan få en frugtbar og positiv drøftelse af, hvad vi kan gøre for at nedsætte arbejdsløsheden, der vitterlig er for stor, en drøftelse af, hvilke foranstaltninger vi kan gennemføre for at opnå beskæftigelse på baggrund af den situation, vi har, med en bedre valuta-stilling, en rigeligere forsyning på penge-markedet, vil jeg for mit vedkommende være overordentlig interesseret i det. Ellers tror jeg ikke, der er megen chance for, at jeg kan give tilslutning til forslaget om ophævelse af stabiliseringslånet.